

[Bernhard Baunsgaard.]

at gentage noget af det og til at føre disse forslag, som finansminister Grünbaum her har fremsat for folketinget, helt igennem og se på deres virkninger.

Forslaget i § 1, nr. 1, er en regel om, at man får rentefrihed for overskydende skat. Forslaget i § 1, nr. 5, går ud på, at man bare kan sige til arbejdsgiveren, at man ønsker at betale mere i skat. Kombinerer man de to ting, vil man, som hr. Stetter var inde på det, kunne skaffe sig en rigtig pæn ekstrairndtægt ganske skattefrit. Men jeg synes, vi kan føre det endnu videre. Sætter man sig i gæld og låner til at indbetale overskydende skat ved at henvende sig til sin arbejdsgiver, ja, så kunne man føje til, at så er systemet så snedigt opbygget, at man giver den skatteyder, der er inde på disse tanker, statstilskud til at klare renterne af gælden. Det forekommer mig ikke at være ganske velbetænkt, at man beholder disse muligheder og fører dem frem i et sådant forslag.

Må jeg tage lovforslagets § 1, nr. 4. Princippet bag dette forslag er så ganske øjensynlig et højest anbefalelsesværdigt princip, for sagen er jo, at i dag er det sådan, at en pensionist, når vedkommende er enlig og har en beskeden ekstrairndtægt ved siden af folkepensionen, er bedre stillet end en skatteyder, der skal skaffe sig den samme indtægt udelukkende ved sit arbejde. Det finder finansministeren lidet rimeligt og foreslår derfor, at det med tiden falder bort. Jeg synes, det er et godt princip. Men hvordan i alverden kan den samme finansminister så komme med et forslag under samme paragrafs nr. 9, hvorefter man indfører det, vi skal væk fra for folkepensionisters vedkommende, for folk, der får arbejdsløshedsunderstøttelse, nemlig dette at folk, hvis indtægt er bygget op delvis af arbejdsindtægt og delvis af understøttelse, i givne situationer vil være stillet bedre end den skatteyder, der skal skaffe sig den samme indtægt udelukkende ved arbejde. Det synes dog

ikke at være så forfærdelig vel gennemtænkt.

Jeg tror, vi bør udsætte disse forslag for en ganske omfattende behandling i skatteudvalget. På hvert eneste af punkterne er der problemer, men jeg føler mig lidet overbevist om, at finansministeren har haft en heldig hånd ved udarbejdelsen af de forslag, der skulle rette på problemerne. Det er, ligesom man ikke har tænkt problemerne helt til bunds.

Må jeg sige med hensyn til de 600 kr., som man nu foreslår strøget, at jeg er ganske enig med finansministeren i, at det er urimeligt at have et system, der virker på den måde, at hvis man har 600 kr. i renteindtægt, så skal man ikke beskattes, mens man skal beskattes af samtlige 601 kr., hvis renteindtægten stiger med 1 kr., for man må jo være klar over, at man meget vel kan risikere at komme over de 600 kr., ved at man får renter af en skat, som skattevæsenet ganske uberettiget har opkrævet hos én, fordi skattevæsenet har skønnet, at ens indtægt ville blive større. Disse renter lægges oveni, i hvert fald efter systemet indtil nu, og så kommer man til at betale et ret betydeligt beløb, der i den givne situation kan risikere langt at overstige den rentegodtgørelse, som man har fået, fordi skattevæsenet har behandlet én dårligt. Sådant et forhold kan vi naturligvis ikke fortsætte med. Men i et system, der i øvrigt har som hovedvirkning, at man støtter folk, der har gæld, og straffer folk, der sparer op, forekommer det mig ikke umiddelbart rimeligt og indlysende, at man lige netop klarer problemet ved bare at stryge reglen. Jeg vil i hvert fald gerne have lov til at drøfte det grundigt i skatteudvalget.

Men som sagt, der er her peget på en række problemer eller skavanker ved det gældende system, som bør rettes. Hovedformålet er udmærket, men jeg synes, som jeg sagde til indledning, at finansministeren er ved at bruge lige lovlig stærke ord om sit eget virke og ved at bruge lovlig stærke ord